

saa Henseende og sørge for, at vi bevare den gode Kredit, vi hidtil have haft.

Med Hensyn til Spareteorien indrømmede nu den højtærede Minister, at hvad Fortiden angaar, kan der ikke være meget at naa igennem Besparelser. Det tror jeg heller ikke; naar vi se paa den Finanslov, der er vedtagen, vil man meget vanskeligt kunne paavise Besparelser, der ville betyde ret meget, maaske Smaasummer hist og her, men naar de blive lagte sammen, vil det ikke kunne blive noget stort Beløb. Derimod med Hensyn til Fremtiden mente den højtærede Minister, at vi skulde være sparsommelige. Men naar den højtærede Minister her ikke vil røre ved Militærvæsenet — de Udgifter maa ikke nedsættes, det føler jeg mig overbevist om, at hverken den højtærede Finansminister eller hans Kolleger ville gaa med til at nedsætte Udgifterne paa det Sted, hvor der virkelig kunde opnaas Besparelser, der betyde noget —, saa vil det med andre Ord sige, at der fremtidig skal slaas Bom for den sociale Lovgivning. Jeg har for Resten læst i Bladene, at den højtærede Justitsminister agter at gennemføre Retsreformen. Men det er en Reform, der vil koste mange Penge at føre ud i Livet; og naar vi nu høre, hvad den højtærede Finansminister siger, kommer den højtærede Justitsminister vistnok til at vente længe, før det lykkes ham at faa den Retsreform gennemført. Saaledes vil der sikkert blive sat Bom for den sociale Lovgivning paa det ene Omraade efter det andet.

Den højtærede Minister mente, at Kassebeholdningen var for ringe. Derom kunne vi alle være enige, at den disponible Del af Kassebeholdningen sikkert er meget lille, alt for ringe. Men at det skulde lykkes at faa den større ad den naturlige Vej, ved at Aarets Overskud gaar ind i Kassebeholdningen, det vil sikkert vare længe; jeg tror ikke, at den højtærede Finansminister opnaar at blive saa gammel, at han vil opnaa at se Kassebeholdningen forøges ad den Vej; naar Militarismen fremdeles skal have Lov til at fortære mellem Trediedelen og Fjerdedelen af samtlige Indtægter, er der jo intet Haab om, at vi kunne naa til en sund finansiel Stilling her i vort Land.

Den højtærede Minister har misforstaaet min første Udtalelse, idet han sagde, at man fra alle Sider havde sluttet sig til Forslaget. Det har jeg ikke gjort, jeg kan paa ingen Maade anbefale at stemme for dette Forslag og vil heller ikke anbefale

at stemme for det. Mit Parti er ikke i Stand til at stemme derfor nu. Vi stemte for Laanet i Fjor i December Maaned, for de 15 Mill. Kr., altsaa et lignende Laan som dette; men det var, fordi vi havde Tillid til den Regering, der sad den Gang, og vi havde Tillid til den, fordi den havde sat paa sit Program, at den vilde arbejde for at bringe Militærudgifterne nedad. Denne Regering gaar den modsatte Vej, og jeg synes derfor ikke, der er nogen Grund til at vise Regeringen en Tillid, som vi ikke nære til den; vi ere derfor ikke i Stand til at stemme for dette Forslag.

Finansministeren (N. Neergaard): Jeg skal fatte mig meget kort og først til det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch) sige, at hans Ræsonnement om, at jeg, naar jeg gik ud fra en almindelig Stigning i Indtægterne, saa ogsaa nogenlunde kunde beregne, hvorledes de nye Skattelove vilde virke, holder aabenbart ikke Stik. Jeg antager, at overfor Love, hvis Virkninger ere kendte, kan man regne paa, at der efter en Nedgangsperiode kommer en Opgangsperiode. Men naar det drejer sig om nye Love, skal først Erfaringen vise, hvor megen Del i den eventuelle Fremgang eller Nedgang af Indtægterne der hviler paa Tiderne, og hvor meget der hviler paa selve Lovenes Indhold, selve det nye ved disse Skatter. Det er netop det, at det er nye Love, der gør, at man maa vente noget længere Tid, til de tilstrækkeligt have virket, for at man kan dømme derom. Det Laaneforslag, som jeg her har stillet, er ingenlunde afhængigt af Spørgsmaalet om, hvorledes Resultatet bliver af det Statsregnskab, der skal foreligge her til Efteraaret; det er nemlig Statsregnskabet for 1909—10; og de Udgifter, der ere Følgen af denne Finanslov og den Tillægsbevillingslov, ere jo allerede afholdte. Hvor stort et Beløb man behøver at laane, er ganske uafhængigt deraf.

Det ærede Medlem haabede paa, at jeg vilde holde igen ogsaa paa militære Udgifter. Ja, min Stilling der som Finansminister maa jo være ganske klar: I Tider som disse vil jeg selvfølgelig ikke holde igen paa de Udgifter, der ere nødvendige for at gennemføre de Love, der ere vedtagne, og som det jo er en Pligt at gennemføre; der vil jeg ikke gøre nogen som helst Forskel paa civile og militære Love. Og heller ikke vil jeg gøre nogen Forskel paa civile og militære Love med Hensyn til at holde igen paa nye